

ROSENIUS SAMLEDE VÆRKER

2.8 – GUDS FOLKS BORGERSKAB I HIMLEN

”Det borgersamfund, vi tilhører, er jo i himlene, og derfra venter vi også Herren Jesus Kristus som frelser; han skal forvandle vort fornedrelses-legeme og give det samme skikkelse som hans herligheds-legeme” Fil. 3,20-21.

(s.115) Her på denne jord er vi gæster og fremmede. Vort hjem og vort rette fædreland har vi i himlen, 'hvor Jesus gik ind som forløber for os,' og hvor slægtninge og venner, som er gået forud, venter på os.

Ved siden af ordet om Kristus og formaningene til et kristeligt liv er ingen sandhed så vigtig at have for øje som denne. Vor jordiske natur vil stadig drage os nedad. Mange lever et sløvt og slapt kristenliv uden særlig iver i kampen for kronen. Andre bliver jordbundne og får kærlighed til denne verden, optaget, som de er, af at skabe sig et paradys hernede. Atter andre lever et tomt og trist liv. I verden finder de ingen glæde, og Guds børns glæde kender de kun meget lidt til, fordi de mangler den fulde vished både om Guds nåde og om den herlighed, der venter dem.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 8: Guds folks borgerskab i himlen

Intet virker så svækkende som uvished i troen, og intet er så styrkende som fuld vished. Lad os derfor daglig bede Gud om vished og desuden undersøge, hvordan de gamle hellige fik den trosvished, de havde. ”*Det borgersamfund, vi tilhører, er jo i himlene, og derfra venter vi også Herren Jesus Kristus som frelser; han skal forvandle vort fornedrelses-legeme og give det samme skikkelse som hans herligheds-legeme*” Fil. 3,20-21.

Alene den faste overbevisning, hvormed apostlen taler, gør vort hjerte godt. Det er altså muligt allerede her at eje vished ikke blot om sin benådning, men også om det liv, der venter os i himlen. Når det så tilmed er Paulus, Gamaliels discipel, en mand med usædvanlig skarp forstand og tænkeevne, der udtaler sig på denne måde, så har han utvivlsomt også haft klare og tilstrækkelige (s.116) grunde for sin vished. Det er ved disse grunde, vi først og sidst skal fæste vor opmærksomhed. Så bliver det ikke bare flygtige blikke, vi kaster på vort herlige mål. Så ved vi, at det er en stor og reel virkelighed. Visheden derom styrker os i troen og håbet og betyder derved en kraft i vort liv.

Den sande kristendom er ikke et læresystem ved siden af andre systemer, uden forbindelse med det praktiske liv, som den forblindede verden ofte mener. Den er den mest underfulde ”*Guds kraft til frelse*” [Rom. 1,16], som skaber nye mennesker, hvis hele væsen er præget og gennemtrængt af kristendommens ånd. Derfor tilhører de allerede her det ”*borgersamfund i himlene*” [Fil. 3,20], som apostlen taler om. De vigtigste grunde herfor er følgende:

1. Visheden om, at vor borgerret i himlen allerede er vundet til os.
2. Den daglige erfaring af at eje en levende frelser.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 8: Guds folks borgerskab i himlen

3. Håbets blik på den herlighed, som Gud har bestemt for os.

I sine breve fra fængslet i Rom kalder Paulus sig en fange, men dog fri, undertrykt af verden, men dog triumferende over den [2.Tim. 1,8]. Ansigt til ansigt med døden er han fuld af glæde og frimodighed. Og til menigheden i Korinth skriver han: ” - ved ære og vanære, ved ondt rygte og godt rygte, som forførere og dog sanddru, som tugtede - dog ikke pint til døde, som bedrøvede - dog altid glade, som fattige – der dog gør mange rige, som de, der intet har og dog ejer alt” 2.Kor. 6,8-10.

Lyder dette ikke gådefuldt? Det må da være et højst ejendommeligt væsen, der kan udtrykke sig på den måde. Et sådant mærkeligt væsen er en sand kristen – undertrykt og dog triumferende – bedrøvet og dog glad – fattig og dog overmåde rig – syndig og dog fuldkommen retfærdig – ussel og dog herlig – fremmed og udlænding på jorden, men med borgerret i himlen. (s.117) Også verden har sin glæde og sine fornøjelser. Men ”græsset tørres og blomsten visner” [Es. 40,7-8; 1.Pet. 1,24-25], og er det først forbi med den jordiske lykke, er det også forbi med glæden. For Paulus derimod står solen først op om aftenen, og når det mørkner hernede, svinger han sig op til lyset i Guds paradys. Han lever et dobbelt liv: som vandringsmand på jorden, men med borgerret i himlen, og hele sit hjerte har han i dette sit rette fædreland. ”Det borgersamfund, vi tilhører, er i himlen,” siger han, ”det er i himlen” [Fil. 3,20] – ikke: ’det skal blive’.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 8: Guds folks borgerskab i himlen

Det, Paulus her taler om, er noget helt andet end det, verden forstår ved håbet om et liv efter dette. Allerede nu, mens han er her på jorden, ved han sig at være en himmelborger. Men hvorfor havde Paulus denne sin trosvished? Jo, han kendte Kristus. Kristus, som sagde om sig selv: *"Jeg udgik fra Faderen og er kommet til verden"* [Joh. 16,28]. Kristus, der gik bort for at berede sine venner en plads i sin faders hus, og som, da disciplene spurgte ham om vejen dertil, svarede: *"Jeg er vejen og sandheden og livet"* [Joh. 14,6]. Kristus, som, da de bad ham vise dem Faderen, kunne sige: *"Den, som har set mig, har set Faderen"* [Joh. 14,9]. Kristus, på hvis almagtsord de blinde så, de døve hørte, de døvstumme talte og de døde stod op. Han, som uddrev djævle, tilgav synder og bød over naturens kræfter [Matt. 8,26-27; 9,27-34; Joh. 11; Luk. 5,17-26]. Kristus, der til sidst selv brød dødens bånd og opstod af graven med et forklaret legeme [1.Kor. 15]. Det var i særdeleshed dette sidste – Kristi opstandelse fra de døde – der fyldte apostlene med den frydefulde vished om, at deres tro ikke var forgæves. Paulus skriver: *"Hvis Kristus ikke er opstået, så er jeres tro forgæves, så er I endnu stadig i jeres synder"* 1.Kor. 15,17.

Og så gammelt og forslidt dette budskab end er for vor tanke, har det endnu i dag en underfuld kraft, når der ret falder lys over det. Lad os standse et øjeblik for det og tænke efter. Er det sandt, at den, der gav sit liv på korsets træ, var sand Gud? Er det sandt, at *"det var Gud som i Kristus forligte verden med sig selv?"* [2.Kor. 5,19] (s.118) **Da siger jeg: Er Kristus opstået, efter at han beviseligt var død og i graven holdtes under sikker bevogtning, da behøver jeg ikke vide mere for at være klar over, hvem han var, hvilken værdi hans blod har for Gud, og hvilke tanker Gud har tænkt**

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 8: Guds folks borgerskab i himlen

med mennesket. Er Kristus opstået – var det Gud selv, der skjulte sig under hans marter skikkelse – er Guds blod udgydt for os – da har jeg set Gud ansigt til ansigt, og min sjæl er frelst. Da bortvejres mine synder som støv for stormen, og da skal også jeg få min plads i den lovsyngende skare for Lammets trone.

Intet under, at de, der havde set den opstandne frelser og været ham så nær, at de kunne røre ved sårene i hans hænder og i hans side, kunne tale med denne frydefulde vished. Og intet under, at de med glæde udsatte sig for pinsler og død for hans vidnesbyrds skyld. Vi ser her bort fra, hvad Åndens lys og vidnesbyrd betyder, og fæster os blot ved en eneste ting: Bærer ikke kristendommen i sig selv det store, guddommelige bevis for sin sandhed? Ville ellers disciplene, da deres mester var faldet i fjendernes hånd og havde lidt korsets forsmædelige død, have fortsat med at frembære budskabet om ham?

Og er det ikke netop det særlige ved kristendommen, at den har vundet udbredelse på trods af foragt og forfølgelse, ja, trods pinsler og død, og ikke med sværdet som f.eks. Muhammeds lære (Islam). Kristus havde lovet sine efterfølgere et stort og herligt rige, men fandt selv sin død for fjendehånd. Hvis ikke han var opstået igen og hans opstandelse fuldgyldig bevist for hans disciple, ville næppe nogen af dem have åbnet sin mund til at sige noget godt om ham og langt mindre ladet sig forfølge, mishandle og dræbe for hans skyld. De ville tværtimod have forbandet ham som en bedrager. *Før* hans død kunne en af de tolv blive en forræder (s.119), og en anden, skønt han af hjertet var sin mester tro, af menneskefrygt forledes til at fornægte ham. Men *efter* hans død

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 8: Guds folks borgerskab i himlen

er det ikke muligt at bringe nogen af dem til frafald eller fornægtelse. Da kan den før så svage Peter glæde sig, når han bliver pisket for Kristi skyld – glæde sig over, at han er agtet værdig til at lide for sin guddommelige herre og frelser.

Før Kristi død var frugten af hans egen herlige forkyndelse gennem hele tre år kun en lille flok svage disciple. Efter Kristi død vandt Peter ved en eneste prædiken 3000. Hvad var grunden til, at ordet nu havde en så mægtig virkning? Ganske enkelt den, at det var *Kristi opstandelse*, Peter forkyndte. Jesus havde selv gentagne gange forudsagt sin opstandelse [Matt. 12,38-40]. Han havde givet store løfter om et evigt rige og om sejr over alle fjender. Imidlertid var det fjenderne, der fik ham i deres vold, så han dør en forbryders død midt mellem to røvere. Er da ikke hans disciples vidnesbyrd og den magt, der viste sig at ligge i deres vidnesbyrd, det bedste bevis for, at det, han havde lovet, var gået i opfyldelse.

Han er virkelig opstanden. Det var dette, der gjorde apostlene så sikre og glade i deres tro. Og det var om dette, Paulus skrev: *"Hvis Kristus ikke er opstået, så er jeres tro forgæves"* Men Paulus siger videre: *"Så er I endnu stadig i jeres synder"* [1.Kor. 15,17]. Vort onde, vantro hjerte vil indbilde os, at vi er i vore synder, enten Kristus er opstået eller ej. Men når Paulus her siger, at vi har lov at slutte, at er Kristus opstået, så er vi ikke i vore synder. Det var dette, apostlene havde forstået, og bevidstheden herom fyldte deres hjerter med glæde og gav dem kraft. For de første kristne var der heller ingen tvivl om, hvad Jesu soningsdød og opstandelse betød for deres frelse. De havde det ikke som vi, der nok tror, at Guds Søn har udgydt sit blod for os, men samtidig tænker med ængstelse på, hvordan vi selv (s.120) skal klare at blive befriet for vore synder. De havde forstået, at er Kristus opstået, da er vor tro ikke tom, og vi er

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 8: Guds folks borgerskab i himlen

ikke i vore synder. Da er alle menneskers synder bortskaffet og udslettet, og alle de, som tror på Kristus, for altid fri for anklage og dom. Men er Kristus ikke opstået, da er vi endnu stadig i vore synder, da står vi under lovens vilkår og må selv sørge for at blive forligt med Gud. Hvilken rigdom den troende ejer i Kristus: han er fri for lovens krav og lovens dom, hans synder tilregnes ham ikke, og han rammes ikke af Guds vrede. Han har adgang til en evig nåde og arveret til himlen og det evige liv. Intet af dette har han fortjent, fuld af synd og uværdighed som han er. Alt er en gave fra ham, der blev *”givet hen for vore overtrædelsers skyld og opvakt for vor retfærdiggørelses skyld”* Rom. 4,25.

Efter at Paulus havde stiftet bekendtskab med denne herre og frelser, kunne han med fuld fortrøstning sige: *”Det borgersamfund, vi tilhører, er i himlene”* [Fil. 3,20]. Da vidste han, at han gennem Jesus havde fået igen, hvad der i syndefaldet var tabt: barneret hos Gud og borgerret i himlen [Gal. 4,4-7; Fil. 3,20]. Deraf følger, at alle, der står i samme forhold til Frelseren, som Paulus gjorde, ejer de samme rettigheder som han. Købt med det samme blod burde de derfor også eje samme trøsterige vished. Vel er vort liv *”skjult med Kristus i Gud”* [Kol. 3,3]. Vi ser ikke det, vi ejer i himlen, i sin fulde herlighed, så længe vi er her på jord, men derfor er det lige så fuldt en virkelighed.

Er det nat hernede – hist oppe stråler dagen lys og klar. Er vejen ujævn og tornestrøet – vi er på pilgrimsfærd til vort rette fædreland. Der venter vore venner, som gik forud, på gensynets glæde, og der skal vi møde vennen fremfor andre venner, vor frelser selv. Dette er ikke skøn poesi, men salig virkelighed. Jesu Kristi offerdød og indgang i det allerhelligste ligger til grund for den. *”Så*

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 8: Guds folks borgerskab i himlen

er I da ikke længer fremmede og udlændinge,” siger apostlen, ”men I er de helliges medborgere og Guds husfæller” Ef. 2,19. (s.121) Og her er ingen forskel, ingen personsanseelse. Alle er de syndere, men så mange, som tror på Kristus og har sin eneste trøst i ham, som retfærdiggør den ugudelige, står rene og retfærdige for Gud. Synderinden i Simons hus såvel som jomfru Maria, røveren på korset såvel som Paulus. Thi ”Gud, som er rig på barmhjertighed, har på grund af den store kærlighed, hvormed han elskede os, gjort os levende med Kristus, os, som var døde på grund af vore overtrædelser – af nåde er I frelst! Ja, han har opvakt os med ham og givet os plads med ham i den himmelske verden, i Kristus Jesus” Ef. 2,4-6.

Det rige, hvor vi har borgerret, er i himlene. *”Derfra venter vi også Herren Jesus Kristus som frelser”* [Fil. 3,20-21]. Vi venter ikke blot på den store dag, da han skal komme synligt, men vi venter ham daglig. Har vi fået den ånd, som giver barnekår, så taler vi fortroligt med Gud som et barn med sin fader. Og kan vi i vor svaghed ikke altid dette, så er der dog i vort hjerte et begær og en længsel efter Herren. Dette er netop kendetegnet på Guds børn. Frelserens nåde og nærværelse er deres daglige behov, og deres venten efter ham er det nye menneskes åndedræt. Herren lader ikke sine venner vente forgæves. Han siger selv: *”Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord, og min fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham”* Joh. 14,23.

Men nu må ikke regne med, at hans nærværelse altid vil være følbar. Det er jo netop det karakteristiske for hans opdragelse af os, at han skjuler sig, så vi tror

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 8: Guds folks borgerskab i himlen

ham langt borte og føler os fuldstændig i de onde magters vold. Da sukker vi: 'Herren har svigtet mig, Herren har glemt mig'. Da går bruden i nattens mørke og søger efter den, hendes sjæl har kær, og Maria græder ved den tomme grav, fordi hendes herre er borte [Joh. 20,11]. Det er dette, Jesus taler om, når han siger: *"Om en liden stund ser I mig ikke længere,"* og *"I skal græde og klage"* [Joh. 16,16; 20]

Det vil altid forekomme dig, som om det er for bestandig, han ^(s.122) har slået hånden af dig, og at dette skyldes en eller anden synd eller utroskab fra din side. Ellers ville det heller ikke blive den øvelse for din tro, din bøn og din søgen efter Herren, som var hensigten med det. Men glem aldrig, at det hører med til hans opdragelse af os, at han sådan skjuler sig. Lige så vist, som Herren selv siger til Zion: *"Jeg forlod dig et lille øjeblik, men favner dig i stor barmhjertighed"* [Es. 54,7] og lige så lidt, som Jesus kunne vedblive at holde sig skjult for den grædende Maria ved graven eller for de to disciple på vejen til Emmaus, som troede, at de havde mistet ham for evigt [Luk. 24,13-35], lige så umuligt er det, at nogen kan blive til skamme, som søger efter Herren og råber til ham dag og nat. Det ville stride mod selv Guds væsen. Vel fører han ofte sine underligt, men altid med evig trofasthed.

Når Jesus i Luk. 18,1-8 taler om enken og den uretfærdige dommer og i Luk. 11,5-9 om vennen, der kommer ved midnatstid for at låne brød, så vil han med disse lignelser bringe os til at indse, at det er umuligt for hans faderhjerter at unddrage en nødstedt sjæl sin hjælp. Men ofte må vi en tid lang nøjes med blot

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 8: Guds folks borgerskab i himlen

at tro hans ord, thi hans hensigt med prøvelsen var jo netop, at troen skulle øves. Den, der vil holde fast ved Herren, må være forberedt på at blødes i mange vande og tørres i mange slags vejr. På denne måde dannes de, der har borgerret i himlen, for evighedslivet, der venter dem. Endnu oftere prøves dog vor tro på den måde, at vi synes blottet for enhver følelse. Vi har ingen erfaringer hverken af sorg eller af trøst, hverken af synd eller af nåde. Den stilhed og ro, der hersker i vor sjæl, synes os at være dødens ro, og vi frygter for, at hele vort åndelige liv er udslukket. Dette er for en vågen og oprigtig kristen den allersværeste prøvelse. Men netop denne frygt for en hemmelig død er det bedste værn imod den og det kraftigste bevis for, at livet er i behold. De derimod, som aldrig kender til frygt, hvad dette angår, har al mulig grund til at frygte. (s.123) Men hvor underligt Herren end fører os - altid kan han dog ikke være skjult. ”*Ny kraft får de, der håber på Herren*” Es. 40,31.

Tid efter anden får vi se hans herlighed og nyde hans nærværelse, så vi fyldes af undrende glæde over vor underlige, men trofaste Gud. Og vi, som troede, at Herren fuldstændig havde glemt os. Nu kan vi takke også for den tid, da han skjulte sig, og for den bedrøvelse, der da fyldte vor sjæl. De, der endnu kun er børn i Kristus, rammes i almindelighed ikke af så dybtgående og langvarige prøvelser som de mere modne kristne. Også deres tro bliver prøvet, men de har endnu brudgommen hos sig, og Herrens nåde og nærværelse er mere følbare. De omgås med ham som børn med deres fader og taler fortroligt med ham om alt. Hver morgen lyder det: ’Herre, kom!’ Og ham kommer. ’Jeg behøver hjælp!’ og Herren hjælper. Atter er der noget, vi mangler. ’Giv os det, Herre!’ og vi får det. - En storm rejser sig. ’Herre, byd den at lægge sig!’, stormen lægger sig,

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 8: Guds folks borgerskab i himlen

eller den kaster os til Jesu fødder, og vi bjerges på den måde igennem. En uventet velsignelse tilflyder os. Straks ved vi, hvor den kommer fra. Den er fra Herren, og glade takker vi ham for den. En ulykke rammer os. 'Hjælp os, o Herre!'. "Den, jeg elsker, tugter jeg!" [Hebr. 12,6; Åb. 3,19], lyder det i vort hjerte, og straks sænker stilheden sig derinde – Vi falder i synd 'Tilgiv mig, Frelser, tilgiv mig for din egen skyld!' - "*Din misgerning sletter jeg ud, jeg, jeg for min egen skyld,*" [Es. 43,25] svarer Han, og vor sjæl er trøstet.

En fristelse møder os. 'Herre, frelse mig! Skån mig!' Og på underfuld måde sender vor trofaste Gud os hjælp. Det er vort livs lykkeligste stunder, når vi får lov at opleve sådanne vekslende erfaringer. Da føler vi, at Herren er nær som en levende og altid trofast hjælper. Vi hører lyden af hans fodtrin [Es. 52,7; Rom. 10,15], og ser et glimt af hans hånd, når vejen frem ligger i mørke for os.

Da er det let at tro, at han, som så trofast har fulgt os gennem livet, heller ikke vil slippe os i døden. Han forlod jo (s.124) ikke sin himmel, blev vor broder og ofrede sit liv alene for, at vi her på jorden skulle eje hans nåde og nyde hans selskab. Alt, hvad han indtil nu har gjort for os, tjener som bevis for, at han har tiltænkt os noget mere: et evigt liv i himmelen. Der skal vi se ham, som han er, ansigt til ansigt. Han har jo selv sagt: "*Jeg kommer igen og tager jer til mig – at I må skue min herlighed – den herlighed, jeg havde hos Faderen, før verden blev til*" Joh. 17. "*Det borgersamfund, vi tilhører, er i himlene, og derfra venter vi også Herren Jesus Kristus som frelser, han skal forvandle vort fornedrelses-legeme og give det samme skikkelse som hans herligheds-legeme ved den kraft, hvormed han kan underlægge sig alt*" [Fil. 3,20-21]. Disse ord

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 8: Guds folks borgerskab i himlen

siger os, at vi har herlige ting i vente. Vi venter Herren Jesus Kristus som frelser, venter at han skal forvandle os til lighed med sig selv. Da kan gerne al jordens glæde tages fra os – vi er dog over al måde lykkelige i vor forventning af den herlige dag, da Guds basun skal lyde, og Herren skal komme med sine mægtige engle for at vise sig 'herlig i sine hellige og underfuld i alle, der blev troende'. Da er det forbi med al jordelivets ufuldkommenhed, forbi med synd og sorg, med uvished og angst. Vi skal se ham, som han er, den trofaste frelser, som usynlig har fulgt os gennem livet, hørt vore bønner, tilgivet vore synder og været vor hjælp i al vor nød. Det er umuligt at forestille sig, hvad det skal blive, når han, som allerede i skabelsen viste sig så stor i magt og herlighed, vil bruge denne sin magt til at gøre sine venner glade og lykkelige. Allerede her kan et øjeblikks følbare fornemmelse af hans nåde fylde vore hjerter med fryd. Hvad bliver det da ikke, når tiden er inde til, at vi skal tage i besiddelse og nyde det, vi her ejede i tro. Ikke nok med, at vor sjæl skal nyde herligheden og saligheden derhjemme hos Gud. Også vort skrøbelige legeme skal forvandles. (s.125) Hvordan kan det være muligt? Spørger du, "*Ved den kraft, hvormed han kan underlægge sig alt,*" [Fil. 3,21] svarer apostlen.

Og som forklaring på, hvordan vort legemes opstandelse skal gå for sig, minder han os om det opstandelsens under, vi år for år ser for vore øjne, når sæden, der lægges i jorden, spirer og vokser op. "*Hvad end du sår,*" siger han, "*du sår ikke den plante, der senere kommer op, men en nøgent korn, enten det nu er hvede eller af anden art. Men Gud giver det et legeme efter sin vilje og hver sædart sit særlige legeme*" 1.Kor. 15,37-38. Vor nådige Gud, som vidste, hvordan vor fornuft ville opføre sig over for opstandelsens gåde, har her

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 8: Guds folks borgerskab i himlen

anskueliggjort det for vore øjne. Sædemanden lægger sæden i jorden, når den belejlige tid er inde, og for os ser det ud, som om sæden var bortkastet og gået til spilde. Hvis ikke vi var så vant til om foråret at se det spire og grønnes derude i naturen, ville der være lige så god grund til at bekymre sig for denne sæds skæbne som til at undres over, hvorvidt det legeme, der er lagt i jorden, atter kan opstå. Hvor mange eksempler på Guds almagt har vi ikke set, og dog er vi klar til at gøre ham til løgner, så snart han taler om noget, som vi ikke forstår, og som vi ikke evner. Han, som skænker selv det ubetydelige hvedekorn en opstandelsesdag, skulle han ikke gøre det samme med det kostbare og mest underfulde, han har skabt: menneskets legeme. Det, som har nydt den ære at være den skikkelse, hvori Guds egen søn fremtrådte på jord, og som er genløst med hans blod lige så fuldt som sjælen. Skulle han lade dette frøkorn, som har kostet ham så meget, gå til grunde for bestandigt? Nej! - de, *”der sover under mulden, skal vågne, nogle til evigt liv, andre til skam, til evig afsky”* Dan. 12,2.

Spørger vi nu – med henblik på de troende – med apostlens ord: *”Hvad slags legeme kommer de med?”* [1.Kor. 15,35] Så lyder svaret: (s.126) *”Han skal forvandle vort fornedrelses-legeme og give det samme skikkelse som hans herligheds-legeme”* [Fil. 3,21]. Kan der tænkes noget større og herligere. Johannes siger det samme: *”I elskede, nu er vi Guds børn, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi engang skal blive. Men vi ved, at når han åbenbares, skal vi blive ham lige”* 1.Joh. 3,2. Og i 1.Kor. 15,40-49 siger Paulus: *”Der er himmelske legemer, og der er jordiske legemer, men de himmelskes glans er af en art, de jordiskes af en anden. Solen har sin glans, månen har sin glans og stjernerne igen deres glans: stjerne er forskellig fra stjerne i glans. Således er det også med de dødes opstandelse, hvad der sås i forkrænkelighed, opstår*

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 8: Guds folks borgerskab i himlen

i uforkrænkelighed, hvad der sås i vanære, opstår i herlighed, hvad der sås i svaghed, opstår i kraft. Det første menneske, Adam, blev til en levende sjæl, den sidste Adam blev til en levendegørende ånd. - Det første menneske var af jord, jordisk, det andet menneske er fra himmelen. Som den jordiske var, sådan er også de jordiske, og som den himmelske er, sådan er også de himmelske. Og ligesom vi har båret den jordiskes billede, således skal vi også bære den himmelskes billede”.

At vi har båret den jordiskes (Adams) billede, er en sørgelig kendsgerning, som ofte har forbitret os vort liv. At vi engang skal bære den himmelskes billede, er lige så fuldt en virkelighed – en så stor og herlig virkelighed, at vi undrende spørger: Er det virkelig muligt? Det er muligt, fordi Kristus kom og ’blev sine brødre lig’, Så skal også de blive ham lig. Han blev sandt menneske og vor medborger på jorden, og vi skal få del i guddommelig natur og blive hans medborgere i himlen. Så fuldt og helt var han menneskesøn, at hans slægtsregister ligesom vort regnes fra Adam. Så nøje er hans historie knyttet til vores, at den ikke er afsluttet, før vi, forvandlede til lighed med ham, er hjemme hos Herren. ”O, dyb af rigdom og visdom og indsigt hos Gud! Hvor uransagelige er ikke hans domme og hvor usporlige hans veje.” Rom. 11,33.

(s.127) Vor største hindring for at kunne tro dette er vor uværdighed, vore synder og vore mangler. Vor egentlige trøst herimod må vi finde i evangeliet. Men det er også værd at lægge mærke til, at selv i Kristi slægtsregister [Matt. 1,1-16] findes navne på mennesker, som vi med god grund kan kalde for syndere og

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 8: Guds folks borgerskab i himlen

synderinder. Det siger os, at det var til syndere, Kristus var sendt, og at han kom for at blive synderes frelser og hjælper. Om dette har Luther i en prædiken over Kristi slægtsregister sagt omtrent som følger: *”Nogle af de konger og fyrster, Mattæus her opregner, har ifølge Konge bøgerne været rene skurke. Heller ikke de fire kvinder, der nævnes, har noget at rose sig af. Tamar gjorde sig selv til skøge (1.Mos. 31,18), og Rahab kaldes det samme (Jos. 2,1). Ruth var af hedningerod (Ruth 1,4), og Batseba syndede sammen med David (2.Sam. 11,4). Når nu disse blev agtet værdige til, at Kristus skulle fødes af deres slægt, finder vi allerede i hans slægtsregister en mægtig trøst for alle syndere og synderinder Kristus var sendt til syndere og ville lade sig føde af syndere. Jo større syndere, desto rigere adgang til denne nåderige frelser, ypperstepræst og konge, i hvem loven er opfyldt, og i hvem vi har nåde hos Gud. Derfor kom han ned fra himmelen og begærer intet andet end, at han må få lov at være vort alt. Så skal vi igennem ham være Guds børn og arvinger til himmeriget. Har ikke alle syndere grund til at glædes af hele deres hjerte over, at deres synder er agtet en sådan frelser værd. Og må ikke den, der af Guds nåde har fået sin synd forladt, vækkes til live og af kærlighed til Gud begynde at leve et helt nyt liv. ”Min Herre Jesus Kristus! Skønt du er Gud, himlens og jordens konge, så frygter jeg ikke for dig, thi du er min broder, mit kød og mit blod. Jeg lader mig ikke forskrække af, at jeg er en synder, og at du er den hellige. Thi havde jeg ikke været (s.128) en synder, havde du ikke behøvet at lide for mig. Derfor er jeg ved godt mod. Jeg forstår også, at når både gode og onde er optegnet blandt dem, du nedstammer fra, så er det, for at du som synderes frelser skal kunne trøste de sårede og ængstede samvittigheder”.*

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 8: Guds folks borgerskab i himlen

Sagt i korte ord til slut: Vent aldrig, at du skal få gode dage, mens du er her. Prøv heller ikke på at skabe dig et paradys på denne jord. Vi er kun gæster og udlændinge, vor borgerret har vi i himlen og vejen dertil går gennem fjendeland. Men tab heller ikke modet, om end det mørkner omkring dig. *”Vi mere end sejrer ved ham, som elskede os”* Rom. 8,37. Han, som går i spidsen for vort pilgrimstog, er den samme, som Johannes så ridende på en hvid hest, og hvis navn var *”Troværdig og Sanddru”* Han var *”iført en kappe, dyppet i blod,”* og de, der fulgte ham, var iført *”hvide, rene linnedklæder”* Åb. 19,11-14.

Han vil aldrig kunne skuffe eller svigte dig. For hans blodplettede klædnings skyld er hele den øvrige skare iført den hvide dragt. Aldrig behøver du derfor at ængstes for Guds mishag på grund af synden, som stadig klæber ved dig. Heller ikke behøver du at frygte for lidelser, som mennesker kan tilføje dig, thi han er *”Kongernes Konge og Herrernes Herre”* [Åb. 19,16]. Lige ind i himmelen vil han føre dig til slut, thi det navn, han bærer, er *”Guds Ord”* [Åb. 19,13] - det, som i begyndelsen var hos Gud, og som var Gud [Joh. 1,1], men som *”blev kød”* [Joh. 1,14] og blev vor broder, højlovet i evighed! Amen.

Historik:

Indtastet: 25. september 2005

Korrektur: 18. september 2021

RoseniusNet.dk

Side 16 af 16